

Harri, tú kennir alt, tú veitst, at eg eri góður við teg!

Í Jóh. 21,16 sigur Pætur hesi orðini: Harri, tú kennir alt, tú veitst, at eg eri góður við teg!« Hugsa tær, at onkur visti um alt tú hevur gjørt, alt tú hevði sagt og alt tú hevur hugsa. Heldur tú at viðkomandi hevði kunna elska teg? Eg veit í hvussu er frá mær sjálvum, at eg geri, sigi og hugsu nóg, sum eg ikki skuldi.

Eg veit frá mær sjálvum tað sum stendur í Matt. 15,19: Tí at úr hjartanum koma út illar hugsanir, manndráp, hordómur,

siðloysi, stuldur, rangir vitnisburðir, spottan.

Gud veit alt. Hvussu okkara støða yvirfyri honum er, tað veit hann. Hann sær okkara hjarta og kennir okkum.

Hjarta er okkara trupulleiki. Tað sum vit eru er okkara trupulleiki. Líka sum tað ikki ber til at byggja eini hús úr pappíri, tí tilfarið er ov vánaligt, so klára vit ikki at liva uttan at synda - tí hjarta okkara er vánaligt.

Eg trúgvi, at tað kundi verið trupult hjá okkum at verið góð við hvønn annan, um vit kendu allar hugsanir og gerðir hjá hvørjum øðrum. Men soleiðis er Jesus ikki. Hann kennir okkum - hann kennir alt. Pætur hevur svikið Jesus. Ja, kanska fælir hann, at hann enntá hevur ein part av skyldini fyri, at Jesus varð krossfestur. Men Pætur var har, tá Jesus bleiv krossfestur. Hann hoyrði orðini til ránsmannin, sum skuldi vera saman við Jesusi í paradís. Hann hoyrði Jesus biðja Gud Faðir fyrigeva drápsmonnum sínum. Og hann hoyrði: Tað er fullgjørt! Frelsan er vunnin.

Pætur hevur sæð, at Jesus hevur tikið hansara synd á seg. Hóast hansara hjarta er veikt, hóast hann ikki klárar at liva fullkomið, so hevur hann fingið fyrigeving fyri sína synd. Jesus elskaði hann og allan heimin so høgt, at hann gav seg sjálvan fyri at bjarga Pæteri og øllum heiminum!

Og tá vit síggja hetta, so kunnu vit siga sum Pætur: »Harri, tú kennir alt, tú veitst, at eg eri góður við teg!« Hóast hann kennir alla okkara synd og okkara óndu gerðir, so elskar hann okkum. Hann reinsar okkum vit at taka okkara synd og seg. Vit fáa hansara rættvísi og hann fær okkara synd! Og júst hetta ger, at vit kunnu vit elska hann, tí hann elskaði okkum fyrst.

Ja, tað er bara evangelið - boðskapurin um syndanna fyrigeving - sum kann fáa okkum at elska Gud. Tað er bara við trúgv á evangelið, at vit kunnu uppfylla lógarinnar fyrsta boð - at elska Gud av heilum hjarta.

Vit skulu nú hyggja sindur nærri at 1. Jóh. 1,7-10:

V7 Men um vit ganga í ljósinum, eins og hann er sjálvur í ljósinum, tá hava vit samfelag hvør við annan, og blóð Jesu,

sonar hansara, reinsar okkum frá allari synd.

Tá vit ganga og liva í ljósinum síggja vit okkum í sannleikans ljósi. Ljósi skínur inn í hjertu okkara og vit síggja, at vit í okkum sjálvi eru egoistisk og full av synd. Men vit fáa samstundis høvi at játta okkara synd. Gera vit tað hava vit Guðs lyfti fyri, at vit fáa fyrigeving, óansæð hvussu syndafull vit eru. Hetta er grundarlagið fyri tað kristna samfelagið. Vit kunnu byrja av nýggjum, tá tað vit hava fyri miseydnast. Vit kunnu biðja Gud og menniskju um fyrigeving. Í Faðir Vár biðja vit: »Fyrigev okkum syndir okkara so sum vit eisini fyrigeva teimum, sum móti okkum synda.» Hetta er einasta bøn sum hevur eina treyt. Vit mugu vera til reiðar at fyrigeva øðrum, tá vit í ríkt mál sjálvi hava fingið fyrigeving.

Eitt annað vit skulu leggja til merkis er, at tey sum ganga í ljósinum hava samfelag við hvør annan. Tey trúgvandi hava ikki brúk fyri at fara til fótbóltsdyst ella bindiklubba fyri at hava okkurt at vera saman um. Tey trúgvandi hava samfelag hvør við annan. Vit hava sama Faðir í himli, sama bróður í Jesusi og sama Heilaga Anda í okkum.

V8 Um vit siga, at vit ikki hava synd, tá svikja vit okkum sjálv, og sannleikin er ikki í okkum.

At hava synd vísur á tann veruleikan, at vit hava syndina búgvandi í okkum. So leingi vit liva her á jørð, so er syndin ein partur av okkum. Líka so lítið sum vit kunnu gevast at vera menniskju, líka so lítið kunnu vit gevast at vera syndarar. Eg falli í synd og eg hati tað. Tá tað gongur gott

kann eg lætt hugsa, at tað koyrir væl við at liva sum kristin, í hvussu er tá eg samanberi meg við onnur í samkomuni. Eg fá spakuliga hægri og hægri tankar um meg sjálvan. Og so alt fyri eitt síggi eg, at eisini hesin máttin at hugsa uppá er synd – eg geri meg betri enn hini. Og gongur tað illa við at lesa í Bíbliuni og eri eg fallin í somu synd aftur og aftur, so kann eg gerast mótleysur. Syndina sleppi eg ongantíð frá so leingi eg livi her á fold.

V9 Um vit játta syndum okkara, tá er hann trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur okkum syndirnar og reinsar okkum frá

allari órættvísi. V10 Um vit siga, at vit ikki hava syndað, tá gera vit hann til lygnara, og orð hansara eru ikki í okkum.

Her hava vit kelduna til gleði, vón og styrki í okkara trúarlívið. Vit kunnu játta okkara synd fyri Gudi og so er hansara lyfti, at hann fyrigevur. Hóast eg ferð aftaná ferð má ásanna, at syndin býr í mær(v. 10), so sleppi eg álíkavæl at trúgva, at yvirfyri Gudi eri eg reinur sum kavi, tí Gud í Jesusi gevur mær júst tað, sum hann sjálvur krevur av mær.

Silas Olofson

Rættingar

Í sambandi við seinasta blað, ið var ein minnisútgáva um Elsu Jacobsen, kristniboðara, er komið fram, at summir feilir eru hendir, har tað m.a. ikki sæðst, hvør ber fram heilsanirnar. Tí ynskja vit at skoyta hetta uppí:

Síða 4 ovast: Bræv sent sum teldupostur til meir enn 60 Etiopia-trúboðarar í Noregi, Íslandi, Danmark og Etiopia.

Síða 5: Navnið á einum beiggja Elsu, Súni Jacobsen, er ikki komið við.

Síða 5 niðast: Brævið er frá Hjördis og Jørgen Bernhard, *fyrirverandi trúboðarar í Etiopia.*

Síða 8 í yvirskriftini: Hendan heilsanin er eisini frá Mekane Yesu kikirjuni í Konso, Etiopia.

Síða 8 undir yvirskriftini: Heilsanin var borin fram av lækna Johannes Olafsson og konuni Kari Olafsson, Noreg. Tey eru fyrirverandi trúboðarar í Etiopia.

Síða 8: Eftir orðini ”lyser fred over hennes minne” endar Johannes Olafsson og Kari Olafsson tekur yvir aftaná hetta.

Silas Olofson

Andakt

Nógv hava ivaleyst roynt tað. At ganga ein túr í haganum og so koma fram á eitt tjaldur við ull um beinið. Tjaldrið er okkara tjóðfuglur, men tíverri doyggja nógv tjøldur, tí tey fáa ull um beinini. Hava tit roynt at fanga eitt tjaldur, sum hevur ull um beinið? Tjøldrini vilja ikki fangast, tí tey ræðast menniskju. Tey vita ikki, at teirra einasta vón er, at menniskju sleppa at fanga tey og taka ullina av beinum teirra.

Á sama hátt vita nógv menniskju ikki, at Jesus er okkara eina vón um frelsu. Vit hava øll ull um beinið – synd í nívir okkum. Men Jesus ynskir at bjarga okkum úr syndini og geva okkum eina æviga framtíð í Himli saman við honum – har eingin synd, eingin sorg og eingi tár eru eftir at gráta.

Tí mugu vit ikki flýggja undan Jesusi, men koma til hansara. Dávid kongur biður í Sálmi 139: ”Kanna meg, Gud, og kenn mítt hjarta, rannsaka meg og kenn mína hugsan! Vita, um eg gangi á glatunarvegi og leið meg hin æviga vegin!” Vit mugu biðja Jesus kanna, um vit sum tjaldrið hava ull um beinini – um vit hava óuppgjørda synd, so hann kann bjarga okkum undan syndini.

Henda bøn er ikki ein lætt bøn, tí um Gud sleppur, ja, so avdúkar hann síður í okkara lívi, sum mugu broytast. Men biðja vit ikki hesa bøn, so er skjótt, at tað álvarsama við syndini hvørvur og vit binda frið við hana, og tá ganga vit á glatunarvegi - eins og tjaldrið við ullini um beinið gerst veikari og veikari og at enda doyri.

Men tað fantastiska er, at Jesus longu hevur vunnið á synd og deyða. Jesus vann, tá hann reis úr grøvini. Tí kann hann gera okkum fríðar. ”Um tí sonurin fríar tykkum, tá skulu tit verða av sonnum frælsir.” Jóh. 8,36! Líka sum tjaldrið kunnu vit vera frí - og syngja til Guds æru og siga honum takk.

Nógv tjøldur doyggja, tí tey ikki vita, at menniskju kunnu bjarga teimum. Á sama hátt eru tað nógv menniskju, sum ikki vita, at Jesus kann reinsa okkum frá synd. Tey hava ikki hoyrt, at hann doyði á krossinum fyri alt, sum vit hava gjørt skeivt. Má Gud eisini geva okkum frímóð at vitna, at Jesus er vegur, sannleikin og lívið.

Silas Olofson

Bíblían er álítandi.

Ein trúgvandi maður, mætti ein dagin einum manni, sum segði seg vera gudloysing. Hann vildi onki hava við bíbliuna at gera. Men nú ætlaði hann sær, at skifta orð við henda “fávískuta mannin” trúgvandi mannin. Sjálvur var hann vanur at vera í orðadrátti og sostatt at hann kundi teppa hann.

Men hin “fávískuti” var ikki so býttur kortini. Hann segði: Tú fert illa við bíbliuni, hevur tú lisið hana? – Nei, tað mátti hann viðganga, tað hevði hann ikki.

Men, segði tann “fávískuti”, kanst tú úttalað teg um nakað, sum tú ikki hevur skil á? – Nei, sjálvandi ikki, segði gudloysingurin, soleiðis var hann ikki.

Kanst tú ikki byrja at lesa bíbliuna og lesa minst ein kapittul hvønn dag? So kunnu vit tosa saman aftur, tá tú veitst eitt sindur um, hvat stendur í bíbliuni.

Hvussu var og ikki, so lovað gudloysingurin at lesa í bíbliuni hvønn dag. Og hevði hann lova tað, so vildi hann halda tað. Hann byrjaði at lesa nýggja testamenti.

Nakrar dagar seinri, segði hann við konuna: Hetta er heilt øðrvísi, enn eg hevði

hugsað mær. Nakrar dagar eftir hetta, sigur hann við aftur konuna: ER hetta sætt, so finst veruliga ein Gud og eitt ævigt lív.

So gingu aftur nakrir dagar. Tá sigur hann aftur, tí tá høvdu orð bíbliunnar verðuliga ávirkað hann: Er hetta satt, tá eru bæði tú og eg glatað menniskju

Stutt eftir hetta, hendi tað at hann og konan góðu seg yvir til Jesus og vóru frelst.

Jú, bíblían sigur sigur okkum frá, at hon er Guds orð og at líta á.

Serstakliga, vil eg vísa á eitt orð úr fyrra brævið Paulusar apostuls til Timotiusar, har hann sigur: “Tað orðið er satt og til fulnar tað vert, at tikið verður við tí, at Kristus Jesus kom í heimin at frelsa syndarar.”

Líka vist sum tú trýrt hesum, kemur tú at ásanna, at bíblían er álítandi.

“Vi kan stole på bibelen”

Øjvind Andersen.

Lea Juul týddi.

Hin brenda hondin

William Dixon var fríteinkjari. Um tað var nakar Gud - og tí ivaðist hann stórliga í - ætlaði hann sær ongantíð at fyrigeva

honum, av tí at hann hevði tikið ungu konu hansara frá honum og einasta, lítla son teirra. Hann var soleiðis vorðin

einkjumaður á ungum árum, og hann

kendi seg ógvuliga einsamallan og beiskan.

Tíggju ár eftir at kona hansara var deyð, fór ein rørandi hending fram í lítlu bygdini Brackenthwaite. Eldur kom í smáttuna hjá gomlu Peggy Winslow, og hon brann í grund. Henda neyðars konan varð bjargað í evstu løtu; men hon var næstan kódnáð av royki.

Bráðliga hoyrdust nøkur syndarlig róp frá einum barni. Hetta var foreldraleysa ommubarnið hjá Peggy. Logarnir høvdu vakt drongin og høvdu noytt hann yvir til

kvistvindeygað, har hann nú stóð og rópti.

Fólk, ið stóðu í túninum og hugdu, gjørdust forfard at síggja tann vandan, sum barnið var í; men tey mettu, at nú var alt ov seint at bjarga honum, av tí at trappan longu var brend.

Alt í einum kom William Dixon rennandi, klintraði upp eftir jarnrørinum, sum var uttan á veggnum, og tók tann piprandi drongin í armar sínar. Hann helt barninum í høgra armi, og vinstra arm helt hann um hetta heita rørið og kvikaði sær niður.

Hann kom akkurat niður í túnið, áðrenn veggirnir rapaðu. Tey, ið vóru hjástødd, róptu hurrá, tí hetta var sanniliga eitt bragd.

Drongurin var óskaddur; men hondin í Dixon var ógvuliga illa brend av tí heita jarnrørinum, og enntá eftir at hon var lekt, vóru djúp arr í henni.

Gamla Peggy kom ikki fyri seg eftir tann skelkin, hon hevði fingið, og doyði stutt eftir.

Átrokandi spurningurin var nú, hvat ið gerast skuldi við drongin. Hjúnini Lovatt, ið vóru hampafólk, vildu fegin ættleiða hann, av tí at tey høvdu mist eitt av børnum sínum.

Øll gjørdust bilsin, tí William Dixon vildi eisini so fegin fáa drongin. Torført var at meta um, hvat av hesum báðum heimum var hitt betra. Tí varð kallað saman til fundar, har prestur, myllarin og onnur vóru til staðar.

Myllarin var hin fyrsti, sum fekk orðið. “Tað er ógvuliga vinaligt av Lovatt og Dixon at bjóða seg fram at ættleiða henda foreldraleysa drongin,” segði hann, “men tað er so ómetaliga torført at gera av, hvør ið eigur at fáa hann. Dixon hevur bjargað lívi hansara, og hann hevur tí fyrst rætt. Men Lovatt hevur eina konu, og barninum tørvar kvinnuliga umsorgan.”

So tók prestur orðið: “Mær tykir ikki, at ein maður sum Dixon við sínum gudleysu sjónarmiðum er ein hóskaði verji hjá einum barni. Lovatt og konan harafturímóti eru bæði trúgvandi og fara at uppala barnið á rættan hátt. Dixon frelsti líkamið á barninum; men tað hevði verið syndarligt, um endin bleiv, at drongurin glataðist.”

“Latið okkum hoyra, hvat ið umsøkjarnir sjálvir hava at siga,” legði myllarin uppí og vendi sær til Lovatt, sum svaraði: “Kona mín og eg mistu fyri stuttum ein smádrong, og vit halda, at hetta barnið í ein mun kann fylla tað tóma plássið. Vit fara at gera okkara besta at uppala hann í gudsótta. Harumframt tørvar einum barni, at ein kona hevur umsorgan fyri tí.”

“Gott, og nú skulu vit hoyra, hvat ið Dixon hevur at siga.”

Hann svaraði stillisliga: “Mínir harrar, eg havi bara eitt, sum eg kann vísa á, og tað er henda.” So tók hann bindið av vinstru hond og rætti hesa neyðars brendu hondina fram.

Eina løtu var púra kvirt í stovuni. Fleiri høvdu tár í eygunum. Tað hevði ómetaliga stóra ávirkan á øll at síggja tey djúpu sárini

í hondini á Dixon. Hann hevði ein serligan rætt til drongin vegna tær líðingar, hann hevði tolt fyri hansara skyld.

Nú skuldi atkvøðast um hetta mál, og Dixon fekk flestar atkvøður.

So byrjaði ein nýggj tíð í hesum heiminum, og drongurin saknaði ongantíð umsorganina frá einari móður, tí stjúkpápin gav hesum barni, sum hann hevði bjargað undan tí vissa deyða, allan sín kærleika.

Dick var ein evnaríkur og gløggur drongur, og av øllum sínum barnahjarta elskaði hann tann mannin, sum hann nú kallaði “pápa”. Hann gloymdi ongantíð, hvussu hann hevði bjargað sær undan logunum.

Eitt summarið var málningaframsýning har í býnum, og Dixon fór á framsýningina at vísa dronginum myndirnar. Tann myndin, sum hevði størstu ávirkan á drongin, var av Jesusi og Tummasi. Niðriundir stóðu hesi orð: “Kom higgar við fingri tínum og síggj hendur mínar.” (Jóh. 20,27)

Drongurin las orðini og segði: “Pápi, góði sig mær søguna um hesa myndina.”

“Nei, ikki hasa!”

“Hví?”

“Tí hasari søguni trúgvi eg ikki.”

“Tað bilar einki. Tú kanst kortini siga mær hana. Ja, góði pápi, ger tað.”

Og so fekk hann søguna, sum hann ongantíð gloymdi. “Hatta er júst sum við tær og mær,” segði drongurin. “Tá ið Lovatt vildi hava meg, vísti tú teimum hond tína. Tað kann vera, at Tummas kendi, tá ið hann sá naglamerkin í hondunum á tí góða manninum, at maðurin átti hann.”

“Ja, tað kann vera,” svaraði Dixon.

“Tann góði maðurin tóktist so sorgarbundin,” segði Dick. “Eg hugsar, at hann var sorgarbundin, av tí at Tummas í fyrstani ikki trúði honum. Tað var eisini

ljótt av honum ikki at gera tað, av tí at tann góði maðurin hevði liðið deyðan fyri hann, var tað ikki?”

Dixon svaraði ikki, og drongurin helt á: “Tað hevði verið ljótt av mær, um eg hevði sagt, tá ið tey søgdu mær um teg og um eldsbrunan, at eg ikki trúði, at tú hevði gjørt hatta fyri meg. Hevði tað ikki?”

“Eg tími ikki at hugsa um hann, góði.”

“Men kanska elskaði hann tann góða mannin aftaná, soleiðis sum eg eri góður við teg. Tá ið eg síggi hasa neyðars hondina, pápi, so elski eg teg fram um øll onnur!”

Smádrongurin sovnaði, áðrenn hann var liðugur at máta sítt takksemi og sín kærleika. Men Dixon fekk ikki blund í eyguni ta náttina. Kærleiki hansara til Dick hevði bloytt hjarta hansara, og tey sáðkornini, ið sáað vórðu tann dagin, vóru ikki fallin í grýtuta jørð.

Raðfesting

Onkur hevur sagt: ”Lívið er størsta gávan. Tað er bara keðiligt, at so mong eru, sum ongantíð geva sær stundir at pakka hana út.”

Í Sálmi 65,5 stendur: ”Sælur er hann, ið tú velur og letur koma nær at búgva í forgørðum tínum.” Tað kundi ljóða, sum Gud letur summi búgva nær sær, meðan onnur eru útistongd og ikki sleppa upp í part.

Men soleiðis er tað tíbetur ikki. Jesus sigur í Jóh. 6,37, at ”tann, sum kemur til mín, vil eg als ikki reka burtur.” Gud loyvir øllum teimum, sum koma til Jesusar, at liva í Hansara nærveru.

Hann var reiðiligur maður, og tað umbar seg ikki, at hann skilliga kendi, at tann mátin, sum hann hevði brúkt hin dagin fyri at ognar sær drongin, nú gjørdist ein dómur móti honum sjálvum, av tí at hann avnoktaði hann, hvørs hendur vórðu gjøgnumstungnar fyri hansara skyld. Og tá ið hann sá, hvussu hjartaliga takksamur drongurin var fyri ta frelsu, hann hevði upplivað, kendi hann seg sum eitt vittuggi samanborið við drongin.

Hann fór at lesa í Bíbliuni, og tað gjørdist honum greitt, at eins og Dick hoyrði honum til, soleiðis hoyrði hann tí Frelsara til, ið var særdur fyri syndir hansara. Við likami, sál og anda gav hann seg nú upp í tær signaðu hendurnar, ið vórðu gjøgnumstungnar fyri hansara skyld.

Effie Campbell umsetti.

Men tað tekur tíð at pakka Guds frelsugávu út. Tað er ein lívlong uppgáva. Um tú ikki raðfestir Gud fremst í lívi tínum, fært tú ikki tað maksimala út úr lívinum – uttan mun til hvussu stórar ognir tú eigur.

Bíða ikki, til tú FÆRT betri stundir. Tú fært ongantíð betri tíð enn NÚ at liva í Guds nærveru. Tað er ein spurningur um RAÐFESTING. Í Guds nærveru uppliva vit, at ”mítt góða (mín sanna lukka) er at vera (at liva) Gudi nær.” Sál. 73,28.

Effie Campbell umsetti.

Veking

Jesus sigur líknlsið um burturvilsta sonin, sum krevur arvin og fer út í verðina at liva lívið. Men illa gongst, hann endar í grísabingjuni. Har sær hann sítt mistak og ynskir seg heima aftur. Men gev tær far um, at Gud fer ikki yvir í grísaevjuna og togar hann upp. Maðurin má sjálvur angra, ganga í seg sjálván, fara á fótur og byrja heimleiðina. Tá ið hann kemur so langt, at faðirin sær hann, fer faðirin rennandi ímóti honum, hálsfevnir og kyssir hann. Sonurin er komin aftur til faðirhúsið, og nú verður veitsla.

Hasin drongurin bleiv frelstur. Tá ið nógv fólk verða frelst í senn,

siga vit, at nú er veking. Fyri 50 árum síðani var veking á Karmøy í Noregi. Tað var í juni 1967 undir tjaldmøtunum, sum Arne Gundersen og Egil Solheim stílaðu fyri í Skudenes á Karmøy, at tað hendi. Út ímóti 300 fólk vórðu frelst tær fimm vikurnar tjaldmøtini vardu. Bara tað eina týskvøðið vórðu heili 26 hjún í tretivuárunum frelst.

Hetta vóru spentar politiskar tíðir. Í Ísrael herjaði seksdagakríggið, og tað lá í luftini, at Jesu afturkoma stóð fyri durum. Arne og Egil bæði prædikaðu og sungu og ein av songunum, sum varð nógv sungin, var hesin:

Nå mens skumringen sig senker, over stille dødstrett jord,
er det godt å være borger av hin stad.

Når vår frelser snart skal smykke oss ved herlig bryllupsbord.
Ja, Guds barn de kan i sannhet være glad.

Kór:

I de sene aftens stunder står Han speidende mot jord,
mens Hans tjener legger siste hånd på Himmelens bryllupsbord.
På et vink i fra Sin Far, Han henter brudeskaren hjem,
å min venn, skal du da være med blant dem.

Profetiene oppfylles, Israel får igjen sitt land.
Herlig frukt fremtrylles der det før var sand.
Fikentreet står i knopper, snart det springer ut i blomst,

dette tegn bebuder Brudgommens gjenkomst.

Bliver du med, når Jesus kommer, vil du møte Ham i sky,
vil fra verdens larm du finne sikker ly?
Han har kalt deg mange ganger, nå Han kaller dig på ny,
la ei nådens siste time fra deg fly!”

Tað var ein bønarandi, sum var útoystur yvir fólkið. Vit liva nú í einari aðrari tíð. Arbeidshættirnir broytast. Men boðskapurin er hin sami! Tað eru lyftini í Bibliuni eisini!

Effie Campbell umsetti.

Tann, sum hjálpir teimum fátæku, lænir Harranum

Tú manst minnst Elia profet, sum fór til eina einkju í Sarepta. Hann bað hana geva sær ein breyðbita. Tað gjørdi hon, hóast hon bara átti eitt sindur av mjøli.

Heldur tú ikki, at tað var løgið, at hon vildi geva tað seinasta, hon átti, til henda fremmanda mannin? Um tað nú var mamma tín, sum var í hennara stað, mundi hon so ikki sagt: “Nei, eg eigi so lítið eftir av mjøli. Eg kann ikki fara at geva tær, einum fremmandum, tað. Eg má taka mær av barni mínum. Tað síðsta, eg eigi, skal barn mítt fáa.”

Men konan var gávumild, og tað kom henni og barninum til góðar. Bíblian

sigur: “Tann, sum várkunnar fátækum, lænir Harranum, og hann skal lona honum góðgerð hans.” Orðt. 19,17. Og tað var júst tað, sum Harrin gjørdi. Mjølið varð ongantíð uppi, og konan bleiv við at baka breyð úr hesum sama mjøli øll hungursárini. Elia, einkjan og sonurin, øll trý vórðu tey mett hvønn dag.

“Ja, men,” sigur tú, “hatta var fyrr í tíðini, so vorðið hendir ikki í dag.” Lyftini í Bíbliuni galda til ævigar tíðir. Harrans kraft er ikki minkað, frá tí at Bíblían varð skrivað og so fram til dagin í dag. Nú skal eg siga tær eina sanna frásøgn, sum hendi 1962 yviri í Amerika.

Ein familja - maður og kona við tveimum börnum - fóru tíðliga upp. Tey gloymdu at lurta eftir útvarpinum, av tí at maðurin skuldi so tíðliga til arbeiðis. Tey vistu tí einki um, at útvarpið hevði boðað frá eini melduródn. Men tað vistu grannarnir, og teir vóru allir farnir heimanífrá.

Melduródnir eita ofta konufólkanøvn. Um tað er tí, at tey halda, at konufólk eru so illskint, ja, tað veit eg ikki. Tann fyrsta ódnin, sum kemur, tá ið eitt nýtt ár er byrjað, eitur okkurt við A, tann næsta okkurt við B o.s.fr. Henda æt Carla, og so veitst tú, at hon var nummar trý í røðini.

Melduródnin Carla kom og við henni ein stór flóðalda, sum skolaði langt niðan í bygdina. Húsini, sum mamman við báðum børnunum var í, fóru ikki um koll. Tey vórðu standandi. Men flóðaldan skolaði allan vegin burtur, og tey mistu bæði vatnið og ljósið.

Tey lógu púra avbyrgd, og grannarnir vóru rýmdir. Soleiðis gingu triggjar dagar. Vatn høvdu tey einki, og nú var eisini maturin, tey áttu, næstan uppi. Neyðin stóð sanniliga í durunum.

Sonurin royndi at hjálpa mammu síni. Hann heysaði eitt stórt, hvítt plagg upp í flaggstongina. Hann fór oman í fjørana og skavaði við einum træpetti niður í hin hvíta sandin: HJÁLP. Hann royndi at gera tað við so stórum bókstøvum sum gjørligt, so at tað skuldi síggjast úr luftini, um eitt flogfar kom. Men her var ikki nógv at vænta, tí mjørkin lá tjúkkur allastaðni.

Tá ið hann var liðugur við P-ið í HJÁLP, hoyrði hann okkurt. Hann hugdi upp og sá eitt meksikanskt húski koma tvaglandi. Tað var maður og kona við trimum dreingjum. Tey vóru so ússalig og illa komin. Flóðaldan hevði tikið alt frá

teimum, og húsini vóru farin í spønir. Drongurin førði tey niðan til mammu sína.

Meksikanarin spurdi, um hon fekk hjálpt teimum. Tey høvdu einki etið í triggjar dagar. Um bert børnini kundu fingið eitt lítið sindur, so var tað frægari enn einki.

“Ja, tað er so rímligt,” svaraði konan. “Komið inn og setið tykkum niður. Satt at siga, er tað lítið, eg eigi av mati; men tað, sum eg eigi, vil eg fegin geva tykkum.”

Tað kókaði innan í soni hennara, tá ið hann hoyrði hetta. Hann bleiv so himmalóður. Nógv fyri, at tað sindrið, tey áttu, skuldi spillast upp á villfremmand fólk.

Mamman bað borðbønina, og tá ið hon segði: “Amen,” leyp drongurin upp og fór út, tí hann hevði hoyrt okkurt. Mjørkin var horvin, og sólin kom fram. Eitt flogfar sveimaði uppi yvir orðinum HJÁLP. Drongurin leyp oman á sandin.

Tá kom ein stórirur posi dalandi niður í fallskíggja. Í posanum var alskyns góður matur, og nú var neyðin av á hesum sinni. Men orð Bíbliunnar: “Gevið, tá skal tykkum verða givið; eitt gott, stappað, stungið, høgrokað mál skulu tey geva tykkum í fang (Luk. 6,38),” stóð so rimmarfast. Tey høvdu fingið bæði “upp í posa og sekk” aftur fyri tað sindrið, tey høvdu givið meksikanarunum.

Og hvat heldur tú um bíbliuorðið: “Ein gevur ríkliga og fær altíð meira aftur, annar verður armur av órættum sparni.” Orðt. 11,24. Munnu tað ikki vera fleiri, sum eru ørm og fátæk, av tí at tey halda so fast um pengarnar, tey eiga, staðin fyri at lata hondina upp og lata til Guds ríkis arbeiði?

Effie Campbell umsetti.

Koyriætlanin er álitandi!

Fyri nøkrum árum síðani stóð eg eitt myrkt vetrarkvöld og bíðaði eftir bussinum einastaðni uppi í Vendsyssel – í tí mest oydna og óbygda landslagnum, sum hugsast kann. Vindurin hvein beint ígjøgnum mønu og merg, og tað var bølamyrkt, og eg var púra einsamallur í kuldanum og myrkrinum. Um tað ikki hevði verið fyri kilometursteinin við síðuna av mær, kundi tú hildið, at tú vart staddur á einari fjarari klótu. Tann kavaklæddi bøurin líktist næstan Mánanum, og sum tíðin gekk, gjørdist eg alt meira sannførdur um, at um tað var nakrastaðni í allari verðini, har tað ongantíð á ævini fór at koma ein bussur, so var tað her!

Og so hendi undrið kortini. Langt burturi hoyrdi eg motorin brumma, og gjøgnum kavarokið skinu tvær stórar lyktir upplívandi fram úr myrkrinum. Alt í einum var hann har – ein stórus reyður bussur, fyltur við ljósi, hita og livandi menniskjum!

Tað var so undurfult eftir hesa longu bíðitíð í myrkrinum og einseminum, og eg segði glaður og lættur um hjartað við bilføraran: ”Eg var mín sann líka við at trúgva, at tú als ikki fórt at koma!”

Hann flenti so hjartaliga og segði: ”Tá ið tað stendur í koyriætlanini, at eg komi, so komi eg!”

Og tað var okkurt innan í mær, sum segði Halleluja! Hetta minti meg um eina aðra koyriætlan, sum eingin annar enn Himmalsins Gud hevur skrivað út. Eisini hann hevur avgjørt eina stund, har himmalbussurin kemur eftir teimum, sum bíða eftir honum og hava ferðaseðil: Øll menniskju í øllum londum, sum hava tikið

ímóti Jesusi Kristi í teirra hjarta, og hava fingið Heilaga Andan sum pant upp á tað æviga lívið, bíða nú eftir, at Jesus fer at koma aftur, sum hann hevur lovað og føra tey heim til ljósins og vakurleikans ríki. Hann hevur sagt tað – tí verður tað so! Uttan mun til hvussu leingi vit bíða – uttan mun til um vit standa í vetrarkulda ella summarsólskini í okkara dagligu kringumstøðum. Hann kemur!

”Hjarta tykkara verði ikki óttafult! Trúgvið á Gud, og trúgvið á meg! Í faðirs míns húsi eru mangir bústaðir. Var tað ikki so, hevði eg sagt tykkum tað; tí at eg fari burtur at tilbúgva stað fyri tykkum. Og tá ið eg eri farin burtur og havi tilbúgvið stað fyri tykkum, komi eg aftur og skal taka tykkum til mín, til tess at har sum eg eri, skulu tit eisini vera!” Jóh. 14,1-3.

Soleiðis segði hann sjálvur við vinir sínar tað síðsta kvøldið, áðrenn hann leið deyðans kvøl og pínu. Mundi nakar í einari slíkari stund andlit til andlits við deyðan funnið uppá at logið fyri fólki?

Nei, ”... líkasum hann hevði elskað sínar egnu, sum vóru í heiminum, soleiðis elskaði hann teir líka til endan.” Jóh. 13,1.

Tað er einki í verðini, sum er meira vist enn Jesu afturkoma fyri at taka børn síni heim – tað er meira vist, enn at tað kemur ein nýggjur dagur í morgin!

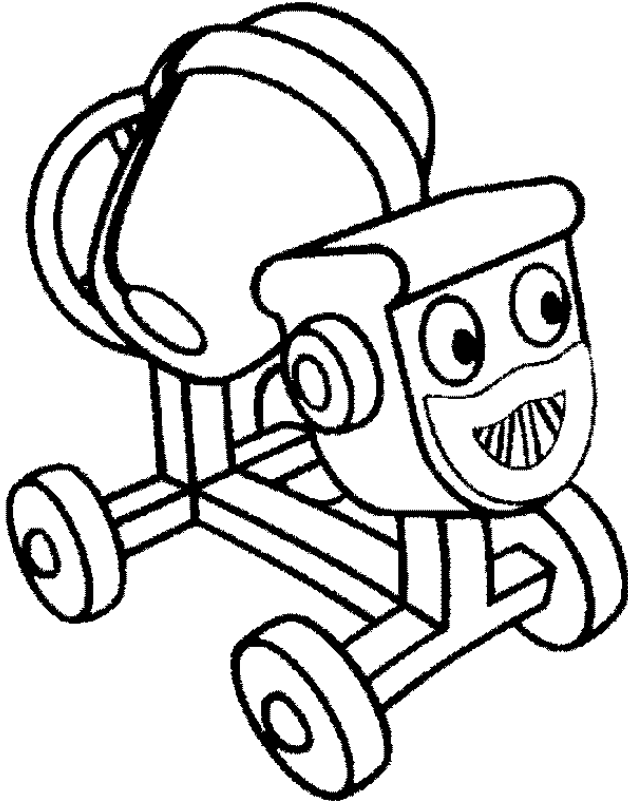
Hevur tú hugsað um álvaran í hesum? Kanska hevur tú ferðaseðilin í lagi til himmalbussin, men tú ert móður av at bíða og ert farin burtur frá stedgistaðnum, sum er Guds orð, sum tað livir í meinigheitini.

Kvika tær aftur! Tann styttra bíðitíðin er eftir!

Uffe Nissen Effie Campbell umsetti.

Rætta blandingin

(Barnasöga)

Niklas kom heim úr skúla og tóktist þúra fyri ongum.

“Hvat bagir tær?” spurdi pápi.

“Eg stóð ekki royndina!” segði Niklas.

“Hværja roynd?” spurdi pápi.

“Rokniroyndina,” segði Niklas argur. “Um várið, tá ið vit eru liðug við roknibókina, taka vit eina roynd. Tann, sum stendur royndina, sleppur at rokna í nøkrum eykaheftum; men hini mugu halda á eina tíð enn í teirri gomlu roknibókini og síðani taka royndina umaftur.”

“Men hvussu bar tað til, at tú stóðst teg so illa?”

“Kanska var tað tí, at eg ikki gav læraranum so nógv súdepli og so nógv blómur, sum hini børnini gjørdu.”

“Eg hugsu ikki, at hatta hevur nakað petti við súdepli og blómur at gera,” segði pápi. “Nei, orsøkin man vera ein onnur.”

“Hvør meðni?” spurdi Niklas.

“Kanska hevði tú ikki fyrireikað teg nógv væl,” svaraði pápi, “ella kanska hevði tú als ikki fyrireikað teg!”

“Ha, hvat er tað, tú sigur - lesi eg ikki uppá?” spurdi Niklas. “Heldur tú ikki, at eg lesi líka nógv sum hini børnini?”

“Kanska,” segði pápi, “men ikki so nógv, sum tú átti. Eg havi sagt

hundrað ferðir við teg, at tú spælir alt ov nógv og lesur alt ov lítið. Um tú ætlar tær eitt gott úrslit, so mást tú dríva á. Eingin kemur sovandi til eitt gott úrslit.”

“Hvør tímir at lesa?” spurdi Niklas og ætlaði sær at fara.

“Bíða mær eitt sindur, Niklas,” segði pápi. “Vilt tú hjálpa mær við einum? Tað tekur bara eina líttla løtu.”

“Hvat snýr tað seg um?” spurdi Niklas illgrunasamur.

“At blanda eitt sindur av sementi. Tú veitst, at vit mugu bøta eitt sindur upp á trappuna uttan fyri bakdyrnar. Ein kloyva kom í hana nú ein dagin.”

“Íðan,” segði Niklas, “latið okkum fáa tað frá hondini.”

Teir blandaðu sement uttan fyri bilskúrin.

“Nú mugu vit ikki gloyma tær røttu mongdirnar,” segði pápi. “Tríggir partar av skervi, tveir partar av sandi og ein part av sementi.”

“Hví skulu vit gera tað so nágreiniliga?” segði Niklas eitt sindur ótolin.

“Tí tað er á henda hátt, at tú gert gott sement,” segði pápi.

“Hví kunnu vit ikki taka meira av skervi og sandi og minni av sementi? Tá høvdu vit spart fitt av peningi.”

“Ja, vit høvdu helst spart nakað av peningi at byrja við,” segði pápi, “men tá máttu vit óivað skjótt gjørt alt arbeiðið umaftur. Og tá hevði tað verið dýrari kortini. Av somu orsök noyðast vit at gera hetta arbeiðið nú, av tí at tað ikki var gjørt nógv vandaliga. Kanska hevur tað verið so, at hann, sum gjørdi trappuna uttan fyri bakdyrnar, legði ikki lag í lutfallið millum skerv og sement, ella kanska blandaði hann ikki alt væl saman, ella kanska koyrði hann ov nógv vatn í. Okkurt hevur verið galið við samansetingini. Tí brotnaði trappan, og nú mugu vit gera arbeiðið umaftur.”

“Roynir tú at siga mær, hvat ið eg skal gera at standa royndina?” spurdi Niklas við einum lítlum smíli.

“Hvat fær teg at hugsa so?” spurdi pápi.

“Tað ljóðar so,” mutlaði Niklas.

“Løgið,” segði pápi. “At blanda sement og at fyrireika seg til eina roynd eru sanniliga tvey ting, sum hava rættiliga nógv til felags. Tá ið tú fyrireikar teg til royndina, mást tú blanda lesing og spæl í tað rætta lutfallið. Annars eydnast tað tær ongantíð. Rætta blandingin er umleið trý til eitt. Lesingin er neyðug, so tú kanst standa royndina, og spælið hjálpir tær at vera frískur og ferðugur. Um tú spælir ov nógv og lesur ov lítið, so kemur tú ikki á mál. Tú kemur at sviða fyri tað seinni.”

“Tað kann væl vera, at eg ikki hevði ta røttu blandingina fyrru ferðina,” segði Niklas.

“Men tú kanst roynd aftur,” segði pápi.

“Ja, tað fari eg!” segði Niklas. “Og næstu ferð skal blandingin vera røtt.”

Effie Campbell umsetti.

Jesus - vinur teirra burturriknu

“Men ein teirra vendi aftur, tá ið hann sá, at hann var lektur, og lovaði Gudi við harðari rødd. Men Jesus svaraði og segði: “Vórðu ikki teir tíggju reinsaðir? Hvar eru teir níggju?” Og hann segði við hann: “Statt upp og far tú leið tína; trúgv tín hevur frelst teg!” Luk. 17,15,17 og 19.

Spitalskusjúka er ein ræðulig og ógvuliga smittandi sjúka. Á Jesu tíð vóru mong spitølsk fólk, men eingin heilivágur kundi hjálpa hesum ólukkuligu menniskjunum.

Tey vórðu koyrd út! Rikin út úr býnum! Tey sluppu ikki longur at búgva heima, men noyddust at búgva í holum og gjáum. Tá ið onkur nærkaðist, róptu tey: “Óreinur - óreinur! Komið ikki nærri!” Men Jesus grøddi mong spitølsk. Ein dagin, tá ið hann var á veg til Jerusalem, mætti hann tíggju spitølskum monnum. “Meistari, miskunna okkum!” róptu teir, meðan teir stóðu langt burtur frá honum - teir smittaðu jú! Heldur tú, at Jesus miskunnaði teimum? Jú, honum tókti hjartaliga synd í teimum!

Hann elskaði teir, sum øll onnur róku burtur - teir óreinu! Og teir blivu reinsaðir - allir tíggju!

Glaðir og eydnusamir kvikaðu teir sær til hús - og ver vísur í, at har gjørdist gleði í teimum heimunum, har pápi kom heim aftur til konu og børn! Soleiðis er tað. Jesus ber gleði við sær!

Men teir gloymdu eitt, tíverri - teir níggju. Bara ein vendi aftur at siga takk. Og hann gjørdist ikki bara frískur, men varð frelstur frá synd síni. Og tað er enn størri! “Trúgv tín hevur frelst teg!” segði Jesus, og hann lovaði Gudi við harðari rødd - hann gjørdist tvífalt glaður!

Syndin er nevnliga uppafur verri enn spitalskusjúkan. Tað var hon, sum rak Ádam og Evu út úr Páradísinum - og tað er hon, sum læsir hurðarnar í Himli fyri okkum, um vit ikki trúgva á Jesus!

Vit eru órein! Men Jesu blóð reinsar okkum frá allari synd!

Vilhelm Munch
E. Campbell týddi.

Útgevandi
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Silas Olofson
tel: 286968
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Haldaragjald: kr. 200,00